

ตัวชี้วัดพฤติกรรมเสี่ยง ของเด็กและเยาวชน

ศศิวิมล ทองกลม*

■ บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อรวบรวมและจัดทำดัชนีชี้วัดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนไทย และเพื่อกำหนดระดับความรุนแรงของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนไทย โดยใช้เทคนิคเดลฟายในการจัดทำดัชนีชี้วัดซึ่งมีการเก็บแบบสอบถาม จำนวน 3 รอบ จากผู้เชี่ยวชาญและผู้ที่เกี่ยวข้องทั้งหมด 27 ท่าน ประกอบด้วย อาจารย์ประจำมหาวิทยาลัย ครูแนะแนว ครูปกครอง เจ้าหน้าที่สถานพินิจ ผู้พิพากษาประจำศาลเยาวชนและครอบครัว/ผู้พิพากษาสมทบ เจ้าหน้าที่กองบังคับการปราบปรามการกระทำผิดต่อเด็ก เยาวชน และสตรี (ปดส.) และเด็กและเยาวชนทั่วไป สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ประกอบด้วย ค่ามัธยฐาน ค่าฐานนิยม ค่าความแตกต่างระหว่างค่ามัธยฐานและฐานนิยม และค่าความแตกต่างระหว่างพิสัยควอไทล์ และนำเสนอข้อมูลในรูปแบบ Scoring Rubric เพื่อแสดงให้เห็นถึงระดับความรุนแรงของพฤติกรรมเสี่ยงในการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

จากการศึกษาพบว่า พฤติกรรมเสี่ยงต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนด้านตนเอง เด็กและเยาวชนที่มีพฤติกรรมร่วมกันโดยมีพฤติกรรมหายาบาย ก้าวร้าว มีการใช้สารเสพติด ดื่มสุราหรือเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ มีทัศนคติต่อต้านสังคมและมีการควบคุมตนเองต่ำ เป็นเด็กและเยาวชนที่มีพฤติกรรมเสี่ยงมากที่สุด ด้านครอบครัว เด็กอยู่ในครอบครัวที่มี

* เจ้าหน้าที่ประสานงานโครงการคนคนดีสู่สังคม สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม

- วิทยาศาสตร์บัณฑิต (เคมี) มหาวิทยาลัยศิลปากร

- ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาอาชญวิทยาและงานยุติธรรม คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

พฤติกรรมที่มีลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่กับลูกอยู่ในสภาพย่ำแย่ พ่อแม่มีอารมณ์เกรี้ยวกราดหรือไร้ระเบียบขาดวินัย ปล่อยปละละเลย ขาดการอบรมสั่งสอนจากพ่อแม่ และพ่อแม่ใช้สารเสพติดเป็นเด็กที่มีพฤติกรรมเสี่ยงมากที่สุด ด้านกลุ่มเพื่อน/โรงเรียน เด็กและเยาวชนที่มีพฤติกรรมคบเพื่อนเกเร เป็นสมาชิกในกลุ่มแก๊งค์ ขอบหลบหนีเรียน กลุ่มเพื่อนใช้สารเสพติดและถูกให้ออกจากโรงเรียน กลางคันเป็นเด็กที่มีพฤติกรรมเสี่ยงมากที่สุด และด้านสังคมสิ่งแวดล้อมที่อยู่อาศัย เด็กที่อาศัยอยู่ในชุมชนไร้ระเบียบ สภาพชุมชนที่มีอาชญากรรม ยาเสพติด ติดเกมส์ ติดอินเทอร์เน็ต สิ่งแวดล้อมที่อยู่อาศัยเป็นแหล่งมั่วสุมและการเลียนแบบสื่อ เป็นเด็กที่มีพฤติกรรมเสี่ยงมากที่สุด

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งนี้ คือ การแก้ปัญหาพฤติกรรมเสี่ยงต่อการกระทำผิด

ด้านตนเองต้องมีการดูแลอย่างใกล้ชิดกรณีเด็กที่มีพฤติกรรมเสี่ยง ด้านครอบครัวควรมีพัฒนาความสัมพันธ์ในครอบครัว ด้านกลุ่มเพื่อน/โรงเรียนโดยอาจารย์ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องที่มีความใกล้ชิดกับเด็กและเยาวชนร่วมมือกันในการเฝ้าระวังและคอยสังเกตพฤติกรรมของเด็กและเยาวชน นอกจากนี้ด้านสังคมสิ่งแวดล้อมที่อยู่อาศัยผู้นำชุมชน คนที่อาศัยในชุมชนร่วมมือกันเฝ้าระวังและคอยสอดส่องเพื่อเป็นการป้องกันไม่ให้เด็กและเยาวชนกระทำความผิดขึ้น โดยหน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถนำดัชนีชี้วัดที่ผู้วิจัยได้จากการทำวิจัยในครั้งนี้ไปใช้ในการเฝ้าระวังและสังเกตพฤติกรรมของเด็กและเยาวชนได้เป็นอย่างดี

คำสำคัญ: ดัชนีชี้วัด/พฤติกรรมเสี่ยง/การกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

INDICATORS OF RISK BEHAVIOR FOR THAI JUVENILE DELINQUENCY

Sasiwimon Thongklom*

■ ABSTRACT

The objectives of this study were to collect and identify the indicators of risk behavior for Thai juvenile delinquents including prioritizing such indicators through Delphi and scoring rubric techniques. Twenty-seven experts ranging from university professors, guidance teachers in governmental schools, juvenile judges and associate judges were the sample. Mode, median, and quartile were used as statistical tools in data analysis and prioritizing such indicators in terms of a scoring rubric.

The result of this study revealed that risk behaviors for Thai juvenile delinquents have various forms. As for the juvenile delinquent, the risk behaviors were aggression, substance use, alcohol consumption, antisocial attitudes, and low self control. In terms of family, the risk factors were low parental involvement, harsh or lax discipline, poor monitoring, and poor teaching from parents, and parental substance use. On school and peer approaches, the risk behaviors were bullying, gang membership, lack of class attendance, substance use by peers and dropping out. Regarding environmental and housing factors, neighborhood

* Criminology and Criminal Justice Faculty of Social Science and Humanities Mahidol University

disorganization, neighborhood crime, drugs, Internet and games addiction, slum area residency and exposure to crime from media.

Recommendations to remedy risk behaviors and to avoid delinquent behavior of children and youth are to closely monitor children with risk behaviors. The family should develop strong relationships with children. Peers, school teachers, and staff of any institute related to children or youth must cooperate in watching and

observing the behavior of a child or youth. As well, community residents should cooperate to prevent children and youth from committing crimes. Related organizations and institutions can use such indicators for watching the risk behavior of Thai youth.

KEYWORDS: INDICATORS/RISK
BEHAVIOR/JUVENILE
DELINQUENCY

■ Unna (Introduction)

พฤติกรรมของเด็กและเยาวชนไทยในปัจจุบันมีความหลากหลายเป็นอย่างมาก อันเนื่องมาจากผลของความก้าวหน้าของเทคโนโลยี และความเจริญของสังคม พื้นที่หลายแห่งมีการเปลี่ยนแปลงจากสังคมชนบทกลายเป็นสังคมเมือง ส่งผลให้เด็กและเยาวชนซึ่งอยู่ในวัยที่เปลี่ยนแปลงได้ง่าย ต้องทำการปรับเปลี่ยนหรือเปลี่ยนแปลงตัวเองเพื่อให้ทันสมัย หรือให้ทันกับยุคแห่งวัย โดยเด็กและเยาวชนโดยทั่วไปเรียกกรวมๆ ว่า วัยรุ่น จะเป็นวัยที่เป็นช่วงต่อของชีวิต หากความประพฤติหรือพฤติกรรมที่อยู่ในช่วงนี้ได้รับการอบรมที่ดี เด็กและเยาวชนก็จะมีพฤติกรรมที่ถูกต้อง เป็นไปตามครรลองหรือบรรทัดฐานที่สังคมกำหนดให้เป็น แต่หากเด็กและเยาวชนมีการปรับตัวในทิศทางที่ผิดไปจากบรรทัดฐานของสังคมแล้วย่อมจะก่อให้เกิดปัญหาทางสังคมได้เป็นอย่างมาก

แต่ละระยะก็จะมีลักษณะความคิดและอารมณ์ที่แตกต่างกัน วัยรุ่นตอนต้นเป็นช่วงที่มีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายเป็นเวลายาวนาน 2 ปี เด็กวัยนี้จึงมีความคิดหมกมุ่นกังวลกับการเปลี่ยนแปลงของร่างกายทำให้อารมณ์หงุดหงิดได้ง่าย ส่วนวัยรุ่นตอนกลางเป็นวัยที่มีอายุระหว่าง 14-16 ปี เป็นวัยที่ยอมรับสภาพร่างกายที่เป็นหนุ่มสาวได้แล้ว มีความคิดลึกซึ้งมากขึ้น มีความตั้งใจในการกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใด และต้องการมีเอกลักษณ์เป็นของตนเองจะให้ความสำคัญกับกลุ่มเพื่อนมาก และจะเริ่มตีตัวออกห่างจากครอบครัวเพราะไม่ต้องการพึ่งพิงครอบครัว ต้องการคบเพื่อนมากขึ้น อยากมีเพื่อนหลาย ๆ คน อยากเป็นคนกว้างขวาง

มีการจับกลุ่มหรือตั้งกลุ่มคนที่มีความคิดเหมือนกัน กัน วัยรุ่นกลุ่มนี้จะมีพัฒนาการที่เด่นชัด มีการพัฒนาการทางด้านสมอง สติปัญญาค่อนข้างสูงและวัยรุ่นตอนปลายเป็นวัยที่มีอายุระหว่าง 17-19 ปี เป็นช่วงของการฝึกอาชีพเพื่อก้าวไปเป็นผู้ใหญ่ สามารถมีความรักผูกพันหรือแสดงออกได้ รู้จักโลกภายนอกที่นอกเหนือจากครอบครัว มีการสร้างเอกลักษณ์เป็นของตนเอง เลือกวิชาชีพที่เหมาะสมกับตนเอง ปัญหาในวัยรุ่นในด้านของเอกลักษณ์มักจะเกิดกับวัยรุ่นที่ขาดความนับถือตนเอง และขาดความภาคภูมิใจในตนเอง มีปมด้อย ชอบเปรียบเทียบกับเพื่อน ๆ ด้วยกันมองเห็นแต่จุดเด่นของคนอื่นไม่แน่ใจในตนเอง หากเกิดภาวะเช่นนี้แล้ว วัยรุ่นจะปลีกตัวออกจากสังคม ไม่สามารถปรับตัวได้ อาจหันไปพึ่งพายาเสพติด หรือคิดฆ่าตัวตายได้เพื่อหนีปัญหาหรือหนีภาระความรับผิดชอบที่คิดว่าตนเองได้แบกรับอยู่

ความหมายของคำว่า การกระทำผิดของเด็กและเยาวชนนั้น ตรงกับคำว่า Juvenile Delinquency ในภาษาอังกฤษ ทางอาญาวิทยาและทัณฑวิทยา (Criminology and Penology) ไม่ถือว่าการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนเป็นอาชญากรรม (Crime) เช่น การกระทำผิดของผู้ใหญ่ และไม่เรียกเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดว่าอาชญากร (Criminal) แต่เรียกการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนว่าการกระทำผิด หรือพฤติกรรมเบี่ยงเบน (Delinquency) และเรียกเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดว่า Delinquent, Delinquent Child หรือ Juvenile Delinquent (บุญเพราะ แสงเทียน, 2542)

จากสถิติจำนวนคดีที่เด็กและเยาวชนถูก

จับกุมส่งสถานพินิจฯ ทั่วประเทศ จำแนกฐานความผิด ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2546-2550 พบว่าการกระทำความผิดที่เกิดจากเด็กและเยาวชนมีปริมาณเพิ่มมากขึ้นในทุกปี จึงมีนักวิจัยหลายท่านได้ให้ความสนใจ และทำการศึกษาถึงปัญหา สาเหตุที่ส่งผลให้เด็กและเยาวชนเหล่านี้กระทำความผิดโดยศึกษาการกระทำ การหลาย ๆ กรณี อาทิเช่น การทะเลาะวิวาท การลักขโมย หรือคดีต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจากการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ผู้วิจัยได้ศึกษาและรวบรวมปัจจัยที่มีผล หรืออาจส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน โดยจัดทำเป็นดัชนีชี้วัดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน เพื่อให้เป็นประโยชน์กับหน่วยงาน สถาบันหลาย ๆ สถาบันที่ต้องดูแล และควบคุมเกี่ยวกับพฤติกรรมของเด็กและเยาวชน ไม่ว่าจะเป็นครอบครัว โรงเรียน หรือสถาบันอื่น ๆ เพื่อเป็นการเฝ้าระวัง หากเมื่อใดที่เด็กหรือเยาวชนมีพฤติกรรมเสี่ยงดังที่ได้ปรากฏในดัชนีชี้วัดนี้ ย่อมหมายถึงโอกาสความเสี่ยงที่จะส่งผลให้เด็กกระทำความผิดเกิดขึ้นได้

■ วัตถุประสงค์การวิจัย (Objective)

1. เพื่อรวบรวมและจัดทำดัชนีชี้วัดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนไทย
2. เพื่อกำหนดระดับความรุนแรงของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนไทย

■ ขอบเขตของการวิจัย (Scope of the Study)

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยต้องการรวบรวมและจัดทำดัชนีชี้วัดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนโดยได้นำเทคนิคเดลฟายมาใช้ในการจัดทำดัชนีชี้วัดเป็นการคัดเลือกตัวแปรหรือปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนโดยผู้เชี่ยวชาญและผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชน นอกจากนี้ยังมีการจัดลำดับความสำคัญของพฤติกรรมเสี่ยงแต่ละพฤติกรรมว่าพฤติกรรมที่เกิดขึ้นมีความเสี่ยงในระดับใด

■ คำถามสำหรับการวิจัย (Research Question)

พฤติกรรมเสี่ยงที่เกิดในเด็กและเยาวชนหลายพฤติกรรมที่ถูกมองข้ามไปไม่สนใจ อาทิเช่น การหนีโรงเรียน การเที่ยวสถานเริงรมย์ การสูบบุหรี่ เป็นต้น

เกิดการสะสมของพฤติกรรมและมีการพัฒนาไปสู่พฤติกรรมที่รุนแรงมากขึ้นผู้วิจัยจึงได้มีความพยายามในการรวบรวมและจัดทำดัชนีชี้วัดพฤติกรรมเสี่ยงที่เกิดในเด็กและเยาวชนต่อการกระทำผิดเพื่อตอบคำถามที่ว่า “พฤติกรรมใดที่เป็นตัวบ่งชี้ถึงพฤติกรรมเสี่ยงต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน”

■ ระบบวิธีวิจัย (Methodology)

การศึกษาวิจัยเรื่องดัชนีชี้วัดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาโดยการรวบรวมข้อมูลและนำตัวแปรจากผลงานวิจัยที่เคยมีผู้ได้ทำการวิจัยแล้วนำมาวิเคราะห์เพื่อสร้างดัชนีชี้วัดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในปัจจุบัน ดังนั้น กลุ่มตัวอย่างของผู้วิจัยจึงมีดังนี้ ผู้เชี่ยวชาญ/อาจารย์ประจำมหาวิทยาลัย 5 ท่าน ครู-อาจารย์ในโรงเรียน/ครูแนะแนว/ครูฝ่ายปกครอง 6 ท่าน เจ้าหน้าที่จากสถานพินิจ 10 ท่าน ผู้พิพากษาประจำศาลเยาวชนและครอบครัว/ผู้พิพากษาสมทบ 2 ท่าน เจ้าหน้าที่กองบังคับการปราบปรามการกระทำผิดต่อเด็ก เยาวชน และสตรี (ปดส.) 2 ท่าน และเด็กและเยาวชน 2 ท่าน

เครื่องมือที่ผู้วิจัยใช้ในงานวิจัยครั้งนี้เป็นการทำแบบสอบถาม โดยมีขั้นตอนการดำเนินการสร้างแบบสอบถามดังนี้

ขั้นที่ 1 สร้างแบบสอบถามปลายเปิดสำหรับเก็บข้อมูลรอบแรก เป็นการศึกษาข้อมูลจากหลักการ ทฤษฎี และรวบรวมข้อมูลต่างๆ จากเอกสาร วารสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อนำมาประกอบความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญในการตอบแบบสอบถามรอบที่ 1

ขั้นที่ 2 การสร้างแบบสอบถามปลายปิดสำหรับรวบรวมข้อมูลรอบที่สอง ผู้วิจัยรวบรวมความคิดเห็นที่ได้จากการตอบแบบสอบถามปลายเปิดรอบที่ 1 นำมาสร้างแบบสอบถามโดยใช้แบบมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ

ขั้นที่ 3 การสร้างแบบสอบถามปลายปิดสำหรับรวบรวมข้อมูลรอบที่สาม ผู้วิจัยนำ

ข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามรอบที่ 2 มาวิเคราะห์ทางสถิติหาค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ค่ามัธยฐาน ค่าฐานนิยม แล้วนำมาสร้างแบบสอบถามชนิดมาตราประเมินค่า 5 ระดับ ตำแหน่งของค่ามัธยฐาน ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์แล้วแสดงค่าที่ได้ในแบบสอบถามรอบที่ 3 โดยในรอบที่ 3 ผู้วิจัยได้นำเสนอผลที่ได้ในรูปแบบของ Scoring Rubric โดยแสดงให้เห็นถึงระดับความรุนแรงของพฤติกรรมเสี่ยงที่ได้จากการคัดเลือกของผู้เชี่ยวชาญและผู้เกี่ยวข้อง แล้วให้ผู้เชี่ยวชาญหรือผู้เกี่ยวข้องทำการคัดเลือกดัชนีเพิ่มหรือตัดดัชนีที่เห็นว่าไม่เหมาะสมออกไป โดยดัชนีที่ถูกผู้ผู้เชี่ยวชาญเลือกเป็นจำนวนมากที่สุด ดัชนีนั้นจะถูกเลือกให้เป็นดัชนีชี้วัดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในงานวิจัยครั้งนี้

ขั้นที่ 4 นำเสนอรูปแบบพฤติกรรมเสี่ยงต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ในรูปแบบ Scoring Rubric

■ การวิเคราะห์ข้อมูล (Statistical Analysis)

ข้อมูลที่ได้จากการศึกษาวเคราะห์ประมวลผลโดยคอมพิวเตอร์ โดยวิเคราะห์ค่ามัธยฐาน (Median) ฐานนิยม (Mode) พิสัยระหว่างควอไทล์ (Quartile)

■ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล (Results)

1. ปัจจัยส่วนบุคคล

จากจำนวนผู้เชี่ยวชาญมีทั้งหมด 27 ท่าน พบว่า เป็นเพศหญิง ร้อยละ 51.85 เพศชาย

ร้อยละ 48.15 หน่วยงานของผู้เชี่ยวชาญ เป็นผู้เชี่ยวชาญที่ปฏิบัติงานในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน คิดเป็นร้อยละ 37.03 โรงเรียนระดับมัธยมศึกษาร้อยละ 29.63 ผู้พิพากษาและผู้ปฏิบัติงานในกองบังคับการปราบปรามการกระทำผิดต่อเด็ก เยาวชนและสตรี (ปดส.)

มีจำนวนเท่ากันคือร้อยละ 7.41

2. ผลการพิจารณาคัดเลือกดัชนีชี้วัดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนของผู้เชี่ยวชาญ นำเสนอในรูปแบบ Scoring Rubric

2.1 ตารางแสดงระดับความรุนแรงของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ด้านตนเอง

ระดับความรุนแรงของพฤติกรรมเสี่ยง	ดัชนีชี้วัดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน
5	มีพฤติกรรมหายาขาย/ก้าวร้าว มีการใช้สารเสพติด ดื่มสุรา/เครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ มีทัศนคติต่อต้านสังคมและความคิดชั่ววูบ/การควบคุมตัวเองต่ำ
4	มีพฤติกรรมหายาขาย/ก้าวร้าว มีการใช้สารเสพติด ดื่มสุรา/เครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์และมีทัศนคติต่อต้านสังคม
3	มีพฤติกรรมหายาขาย/ก้าวร้าว มีการใช้สารเสพติด และดื่มสุรา/เครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์
2	มีพฤติกรรมหายาขาย/ก้าวร้าว และมีการใช้สารเสพติด
1	มีพฤติกรรมหายาขาย/ก้าวร้าว

ระดับความรุนแรง 5 = ระดับความเสี่ยงมากที่สุด คือ เด็กหรือเยาวชนที่มีพฤติกรรมประกอบด้วย 5 พฤติกรรม ดังต่อไปนี้ เด็กที่มีพฤติกรรมหายาขาย ก้าวร้าว มีการใช้สารเสพติด (ซึ่งอาจหมายถึงบุหรี่ แอมเฟตามีน กัญชา หรือสารเสพติดชนิดอื่น ๆ) มีการดื่มสุราหรือเครื่องดื่มประเภทแอลกอฮอล์ (ในปัจจุบันนิยามเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่เรียกว่า เหล้าปั่น หรือ spy ซึ่งเป็นการเริ่มของพฤติกรรมการดื่ม) นอกจากนี้ยังมีทัศนคติต่อต้านสังคมหรือความขัดแย้ง ในขณะที่เดียวกันก็มีความคิดชั่ววูบและการควบคุมตนเองใน

ระดับต่ำ

ระดับความรุนแรง 4 = ระดับความเสี่ยงมาก คือ เด็กหรือเยาวชนที่มีพฤติกรรมประกอบด้วย 4 พฤติกรรม ดังนี้ เด็กที่มีพฤติกรรมหายาขาย ก้าวร้าว มีการใช้สารเสพติด ดื่มสุราหรือเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ มีทัศนคติต่อต้านสังคม โดยความเสี่ยงระดับ 4 เป็นการแสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมที่เด็กมีพฤติกรรมเสี่ยง 4 พฤติกรรมในทั้งหมด 5 พฤติกรรม เด็กอาจมีพฤติกรรมหายาขายก้าวร้าว มีการใช้สารเสพติด ดื่มสุราหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ และมีความคิดชั่ววูบ ความสามารถในการ

ควบคุมตนเองต่ำก็ได้ โดยหลักก็คือ เด็กที่มีพฤติกรรมเสี่ยงตั้งแต่ 4 พฤติกรรมขึ้นไป เด็กจะถูกจัดเป็นกลุ่มที่มีพฤติกรรมในระดับเสี่ยงมาก

ระดับความรุนแรง 3 = **ระดับเสี่ยง** คือ เด็กหรือเยาวชนที่มีพฤติกรรมประกอบด้วย 3 พฤติกรรม ดังนี้ เด็กที่มีพฤติกรรมหยาบคาย ก้าวร้าว มีการใช้สารเสพติด และดื่มสุราหรือเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ หรือมีพฤติกรรมหยาบคาย ก้าวร้าว มีการใช้สารเสพติด และมีทัศนคติต่อต้านสังคม หรือมีพฤติกรรมหยาบคาย ก้าวร้าว มีการใช้สารเสพติด และความคิดชั่ววูบความสามารถในการควบคุมตัวเองต่ำ หรือพฤติกรรมใดก็ตาม 3 พฤติกรรมจากทั้งหมด 5 พฤติกรรมที่ได้นำเสนอ หากเด็กหรือเยาวชนมีพฤติกรรมทั้ง 3 พฤติกรรมจากทั้งหมด 5 พฤติกรรมแล้ว เด็กและเยาวชนจะอยู่ในระดับเสี่ยง

ระดับความรุนแรง 2 = **ระดับค่อนข้างเสี่ยง** คือ เด็กหรือเยาวชนที่มีพฤติกรรมประกอบด้วย 2 พฤติกรรม ดังนี้ เด็กที่มีพฤติกรรม หยาบคาย ก้าวร้าว และมีการใช้สารเสพติด หรือพฤติกรรม 2 พฤติกรรมจากทั้งหมด 5 พฤติกรรมที่ผู้วิจัยได้นำเสนอ หากเด็กหรือเยาวชนมีพฤติกรรมโดยรวม 2 พฤติกรรมจากทั้งหมด 5 พฤติกรรมแล้ว เด็กและเยาวชนจะอยู่ในระดับค่อนข้างเสี่ยง

ระดับความรุนแรง 1 = **ระดับพิจารณา** คือ เด็กหรือเยาวชนที่มีพฤติกรรมประกอบด้วย 1 พฤติกรรม ดังนี้ เด็กที่มีพฤติกรรมหยาบคาย ก้าวร้าว หรือเด็กที่มีพฤติกรรมจากที่ได้แสดงทั้งหมด 5 พฤติกรรมเพียง 1 พฤติกรรม เด็กหรือเยาวชนจะมีระดับความเสี่ยงอยู่ในระดับพิจารณา

2.2 ตารางแสดงระดับความรุนแรงของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ด้านครอบครัว

ระดับความรุนแรงของพฤติกรรมเสี่ยง	ดัชนีชี้วัดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน
5	ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่กับลูกอยู่ในสภาพย่ำแย่ พ่อแม่อารมณ์เกรี้ยวกราดหรือไร้ระเบียบขาดวินัย ปล่อยปละละเลย ขาดการอบรมสั่งสอนจากพ่อแม่ และพ่อแม่ใช้สารเสพติด
4	ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่กับลูกอยู่ในสภาพย่ำแย่ พ่อแม่อารมณ์เกรี้ยวกราดหรือไร้ระเบียบขาดวินัย ปล่อยปละละเลย และขาดการอบรมสั่งสอนจากพ่อแม่
3	ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่กับลูกอยู่ในสภาพย่ำแย่ พ่อแม่อารมณ์เกรี้ยวกราดหรือไร้ระเบียบขาดวินัย และปล่อยปละละเลย
2	ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่กับลูกอยู่ในสภาพย่ำแย่ และพ่อแม่อารมณ์เกรี้ยวกราดหรือไร้ระเบียบขาดวินัย
1	ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่กับลูกอยู่ในสภาพย่ำแย่

ระดับความรุนแรง 5 = **ระดับความเสี่ยงมากที่สุด** คือ เด็กหรือเยาวชนที่มีพฤติกรรมประกอบด้วย 5 พฤติกรรม ดังต่อไปนี้ เด็กที่มีความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่กับลูกอยู่ในสภาพย่ำแย่, พ่อแม่มีอารมณ์เกรี้ยวกราดหรือไร้ระเบียบขาดวินัย, ปล่อยปละละเลย, ขาดการอบรมสั่งสอนจากพ่อแม่ และพ่อแม่ใช้สารเสพติด เด็กที่มีพฤติกรรมทั้ง 5 พฤติกรรมจะเป็นเด็กที่อยู่ในกลุ่มที่มีระดับความเสี่ยงมากที่สุด

ระดับความรุนแรง 4 = **ระดับความเสี่ยงมาก** คือ เด็กหรือเยาวชนที่มีพฤติกรรมประกอบด้วย 4 พฤติกรรม ดังนี้ เด็กที่มีความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่กับลูกอยู่ในสภาพย่ำแย่, พ่อแม่มีอารมณ์เกรี้ยวกราดหรือไร้ระเบียบขาดวินัย, ปล่อยปละละเลย และขาดการอบรมสั่งสอนจากพ่อแม่ หรือกรณีที่ 4 อาจเป็นพ่อแม่ใช้สารเสพติดก็ได้ โดยความเสี่ยงระดับ 4 เป็นการแสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมที่เด็กมีพฤติกรรมเสี่ยง 4 พฤติกรรมในทั้งหมด 5 พฤติกรรมโดยหลักก็คือ เด็กที่มีพฤติกรรมเสี่ยงตั้งแต่ 4 พฤติกรรมขึ้นไป เด็กจะถูกจัดเป็นกลุ่มที่มีพฤติกรรมในระดับเสี่ยงมาก

ระดับความรุนแรง 3 = **ระดับเสี่ยง** คือ เด็กหรือเยาวชนที่มีพฤติกรรมประกอบด้วย 3 พฤติกรรม ดังนี้ เด็กที่มีความสัมพันธ์ระหว่าง

พ่อแม่กับลูกอยู่ในสภาพย่ำแย่ พ่อแม่อารมณ์เกรี้ยวกราดหรือไร้ระเบียบขาดวินัย และปล่อยปละละเลยไม่สนใจดูแลลูก หรือพฤติกรรม 3 พฤติกรรมจากทั้งหมด 5 พฤติกรรมที่ผู้วิจัยได้นำเสนอ หากเด็กหรือเยาวชนมีพฤติกรรมทั้ง 3 พฤติกรรมจากทั้งหมด 5 พฤติกรรมแล้ว เด็กและเยาวชนจะถูกจัดอยู่ในระดับเสี่ยง

ระดับความรุนแรง 2 = **ระดับค่อนข้างเสี่ยง** คือ เด็กหรือเยาวชนที่มีพฤติกรรมประกอบด้วย 2 พฤติกรรม ดังนี้ เด็กที่มีความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่กับลูกอยู่ในสภาพย่ำแย่ และพ่อแม่อารมณ์เกรี้ยวกราดหรือขาดระเบียบวินัย หรือ พฤติกรรม 2 พฤติกรรมจากทั้งหมด 5 พฤติกรรมที่ผู้วิจัยได้นำเสนอ หากเด็กหรือเยาวชนมีพฤติกรรมโดยรวม 2 พฤติกรรมจากทั้งหมด 5 พฤติกรรมแล้ว เด็กและเยาวชนจะถูกจัดอยู่ในกลุ่มที่มีระดับค่อนข้างเสี่ยง

ระดับความรุนแรง 1 = **ระดับพิจารณา** คือ เด็กหรือเยาวชนที่มีพฤติกรรมประกอบด้วย 1 พฤติกรรม ดังนี้เด็กที่มีความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่กับลูกอยู่ในสภาพย่ำแย่ หรือเด็กที่มีพฤติกรรมจากที่ได้แสดงทั้งหมด 5 พฤติกรรมเพียง 1 พฤติกรรม เด็กหรือเยาวชนจะถูกจัดอยู่ในกลุ่มที่มีระดับความเสี่ยงอยู่ในระดับพิจารณา

2.3 ตารางแสดงระดับความรุนแรงของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

ด้านกลุ่มเพื่อน / โรงเรียน

ระดับความรุนแรงของ พฤติกรรมเสี่ยง	ดัชนีชี้วัดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน
5	การคบเพื่อนเกร เป็นสมาชิกในกลุ่มแก๊งค์ ชอบหลบหนีเรียน กลุ่มเพื่อนใช้สารเสพติด และถูกให้ออกจากโรงเรียนกลางคัน
4	การคบเพื่อนเกร เป็นสมาชิกในกลุ่มแก๊งค์ ชอบหลบหนีเรียน และกลุ่มเพื่อนใช้สารเสพติด
3	การคบเพื่อนเกร เป็นสมาชิกในกลุ่มแก๊งค์ ชอบหลบหนีเรียน
2	การคบเพื่อนเกร และเป็นสมาชิกในกลุ่มแก๊งค์
1	การคบเพื่อนเกร

ระดับความรุนแรง 5 = **ระดับความเสี่ยงมากที่สุด** คือ เด็กหรือเยาวชนที่มีพฤติกรรมประกอบด้วย 5 พฤติกรรม ดังต่อไปนี้ เด็กที่มีพฤติกรรมการคบเพื่อนเกร, เป็นสมาชิกในกลุ่มแก๊งค์, ชอบหลบหนีเรียน, กลุ่มเพื่อนใช้สารเสพติด และถูกให้ออกจากโรงเรียนกลางคัน เด็กที่มีพฤติกรรมทั้ง 5 พฤติกรรมนี้จะถูกจัดเป็นเด็กที่อยู่ในกลุ่มที่มีระดับความเสี่ยงมากที่สุด

ระดับความรุนแรง 4 = **ระดับความเสี่ยงมาก** คือ เด็กหรือเยาวชนที่มีพฤติกรรมประกอบด้วย 4 พฤติกรรม ดังนี้ เด็กที่มีพฤติกรรมการคบเพื่อนเกร, เป็นสมาชิกในกลุ่มแก๊งค์, ชอบหลบหนีเรียน และมีกลุ่มเพื่อนใช้สารเสพติด โดยพฤติกรรมที่ 4 อาจเป็นถูกให้ออกจากโรงเรียนกลางคันก็ได้ โดยความเสี่ยงระดับ 4 เป็นการแสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมที่เด็กมีความเสี่ยง 4 พฤติกรรมในทั้งหมด 5 พฤติกรรม โดยหลักก็คือ เด็กที่มีพฤติกรรมเสี่ยงตั้งแต่ 4 พฤติกรรมขึ้นไป เด็กจะถูกจัดอยู่ในกลุ่มที่มี

พฤติกรรมในระดับเสี่ยงมาก

ระดับความรุนแรง 3 = **ระดับเสี่ยง** คือ เด็กหรือเยาวชนที่มีพฤติกรรมประกอบด้วย 3 พฤติกรรม ดังนี้ เด็กที่มีพฤติกรรมการคบเพื่อนเกร, เป็นสมาชิกในกลุ่มแก๊งค์ และชอบหลบหนีเรียน หรือพฤติกรรม 3 พฤติกรรมจากทั้งหมด 5 พฤติกรรมที่ผู้วิจัยได้นำเสนอ หากเด็กหรือเยาวชนมีพฤติกรรมทั้ง 3 พฤติกรรมจากทั้งหมด 5 พฤติกรรมแล้ว เด็กและเยาวชนจะถูกจัดอยู่ในระดับเสี่ยง

ระดับความรุนแรง 2 = **ระดับค่อนข้างเสี่ยง** คือ เด็กหรือเยาวชนที่มีพฤติกรรมประกอบด้วย 2 พฤติกรรม ดังนี้ เด็กที่มีพฤติกรรมการคบเพื่อนเกรและเป็นสมาชิกในกลุ่มแก๊งค์ หรือพฤติกรรม 2 พฤติกรรมจากทั้งหมด 5 พฤติกรรมที่ผู้วิจัยได้นำเสนอ หากเด็กหรือเยาวชนมีพฤติกรรมโดยรวม 2 พฤติกรรมจากทั้งหมด 5 พฤติกรรมแล้ว เด็กและเยาวชนจะถูกจัดอยู่ในระดับค่อนข้างเสี่ยง

ระดับความรุนแรง 1 = **ระดับพิจารณา** คือ

เด็กหรือเยาวชนที่มีพฤติกรรมประกอบด้วย 1 พฤติกรรม ดังนี้ เด็กที่มีพฤติกรรมการคบเพื่อนเกเร หรือเด็กที่มีพฤติกรรมจากที่ได้

แสดงทั้งหมด 5 พฤติกรรมเพียง 1 พฤติกรรม เด็กหรือเยาวชนจะถูกจัดอยู่ในระดับความเสี่ยงอยู่ในระดับพิจารณา

2.4 ตารางแสดงระดับความรุนแรงของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

ด้านสังคมสิ่งแวดล้อมที่อยู่อาศัย

ระดับความรุนแรงของพฤติกรรมเสี่ยง	ดัชนีชี้วัดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน
5	อยู่ในชุมชนไร้ระเบียบ และสภาพชุมชนที่มีอาชญากรรม ยาเสพติด ดิดเกมส์ ดิดอินเทอร์เน็ต สิ่งแวดล้อมที่อยู่อาศัยเป็นแหล่งมั่วสุม และการเลียนแบบสื่อ
4	อยู่ในชุมชนไร้ระเบียบ สภาพชุมชนที่มีอาชญากรรม ยาเสพติด ดิดเกมส์ ดิดอินเทอร์เน็ต และสิ่งแวดล้อมที่อยู่อาศัยเป็นแหล่งมั่วสุม
3	อยู่ในชุมชนไร้ระเบียบ สภาพชุมชนที่มีอาชญากรรม ยาเสพติด และดิดเกมส์ ดิดอินเทอร์เน็ต
2	อยู่ในชุมชนไร้ระเบียบ และสภาพชุมชนที่มีอาชญากรรม ยาเสพติด
1	อยู่ในชุมชนไร้ระเบียบ

ระดับความรุนแรง 5 = **ระดับความเสี่ยงมากที่สุด** คือ เด็กหรือเยาวชนที่มีพฤติกรรมประกอบด้วย 5 พฤติกรรม ดังนี้ เด็กที่อาศัยอยู่ในชุมชนไร้ระเบียบหรือเป็นสลัม (มีความแออัดของชุมชน), มีสภาพชุมชนที่มีอาชญากรรม ยาเสพติด, เด็กมีพฤติกรรมดิดเกมส์ ดิดอินเทอร์เน็ต, สิ่งแวดล้อมที่อยู่อาศัยเป็นแหล่งมั่วสุมและมีพฤติกรรมเลียนแบบสื่อ เด็กที่มีพฤติกรรมทั้ง 5 พฤติกรรมนี้จะถูกจัดเป็นเด็กที่อยู่ในกลุ่มที่มีระดับความเสี่ยงมากที่สุด

ระดับความรุนแรง 4 = **ระดับความเสี่ยงมาก** คือ เด็กหรือเยาวชนที่มีพฤติกรรมประกอบด้วย

4 พฤติกรรม ดังนี้ เด็กที่อาศัยอยู่ในชุมชนไร้ระเบียบหรือเป็นสลัม (มีความแออัดของชุมชน), มีสภาพชุมชนที่มีอาชญากรรม ยาเสพติด, เด็กมีพฤติกรรมดิดเกมส์ ดิดอินเทอร์เน็ตและสิ่งแวดล้อมที่อยู่อาศัยเป็นแหล่งมั่วสุม โดยพฤติกรรมที่ 4 อาจเป็นพฤติกรรมการเลียนแบบสื่อก็ได้ โดยความเสี่ยงระดับ 4 เป็นการแสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมที่เด็กมีความเสี่ยง 4 พฤติกรรมในทั้งหมด 5 พฤติกรรมที่ได้นำเสนอ โดยหลักก็คือ เด็กที่มีพฤติกรรมเสี่ยงตั้งแต่ 4 พฤติกรรมขึ้นไป เด็กจะถูกจัดอยู่ในกลุ่มที่มีพฤติกรรมในระดับเสี่ยงมาก

ระดับความรุนแรง 3 = **ระดับเสี่ยง** คือ

เด็กหรือเยาวชนที่มีพฤติกรรมประกอบด้วย 3 พฤติกรรม ดังนี้ เด็กที่อาศัยอยู่ในชุมชนไร้ระเบียบหรือเป็นสลัม (มีความแออัดของชุมชน), มีสภาพชุมชนที่มีอาชญากรรม ยาเสพติดและเด็กมีพฤติกรรมติดเกมส์ หรือพฤติกรรม 3 พฤติกรรมจากทั้งหมด 5 พฤติกรรมที่ผู้วิจัยได้นำเสนอ หากเด็กหรือเยาวชนมีพฤติกรรมโดยรวม 3 พฤติกรรมจากทั้งหมด 5 พฤติกรรมแล้ว เด็กและเยาวชนจะถูกจัดอยู่ในระดับเสี่ยง

ระดับความรุนแรง 2 = **ระดับค่อนข้างเสี่ยง** คือ เด็กหรือเยาวชนที่มีพฤติกรรมประกอบด้วย 2 พฤติกรรม ดังนี้ เด็กที่อาศัยอยู่ในชุมชนไร้ระเบียบหรือเป็นสลัม (มีความแออัดของชุมชน) และมีสภาพชุมชนที่มีอาชญากรรม ยาเสพติด หรือพฤติกรรม 2 พฤติกรรมจากทั้งหมด 5 พฤติกรรมที่ผู้วิจัยได้นำเสนอ หากเด็กหรือเยาวชนมีพฤติกรรมโดยรวม 2 พฤติกรรมจากทั้งหมด 5 พฤติกรรมแล้ว เด็กและเยาวชนจะถูกจัดอยู่ในระดับค่อนข้างเสี่ยง

ระดับความรุนแรง 1 = **ระดับพิจารณา** คือ เด็กหรือเยาวชนที่มีพฤติกรรมประกอบด้วย 1 พฤติกรรม ดังนี้ เด็กที่อาศัยอยู่ในชุมชนไร้ระเบียบ หรือเด็กที่มีพฤติกรรมจากที่ได้แสดงทั้งหมด 5 พฤติกรรมเพียง 1 พฤติกรรม เด็กหรือเยาวชนจะถูกจัดระดับความเสี่ยงอยู่ในระดับพิจารณา

■ สรุปและอภิปรายผล (Discussion and Conclusion)

จากผลการวิจัย เรื่องดัชนีชี้วัดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน พบพฤติกรรมเสี่ยงต่อการกระทำผิด ดังต่อไปนี้

ดัชนีชี้วัดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการกระทำผิด ของเด็กและเยาวชนด้านตนเอง

1. พฤติกรรมหยาบคายก้าวร้าว มีความสำคัญในการแสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมที่เกิดจากตัวเด็กและเยาวชนเอง อาจกระทำได้ทั้งต่อตนเอง ผู้อื่น และสิ่งของ โดยทั่วไปมักเกิดขึ้นเมื่อความต้องการไม่ได้รับการตอบสนอง และบ่อยครั้งความต้องการให้บุคคลอื่นให้ความสนใจ หรือทดแทนสิ่งที่ตนขาดไป ก็อาจแสดงออกด้วยการก้าวร้าวได้เช่นเดียวกัน สอดคล้องกับทฤษฎีการควบคุมตนเอง หากเด็กหรือเยาวชนควบคุมตนเองได้ต่ำเด็กนั้นจะมีแนวโน้มที่จะเข้ายุ่งเกี่ยวกับพฤติกรรมอาชญากรรมค่อนข้างสูง

2. มีการใช้สารเสพติด เป็นดัชนีที่มีความสำคัญมาก เนื่องจากการที่เด็กและเยาวชนจะไปยุ่งเกี่ยวกับสารเสพติด ซึ่งเป็นสิ่งที่ผิดกฎหมาย เป็นการกระทำทั้งๆ ที่รู้ว่าผิด ในวัยรุ่นการใช้สารเสพติดส่วนใหญ่เกิดจากความคึกคะนอง อยากรู้ อยากลอง การมีเพื่อนชักจูง และที่สำคัญมียาเสพติดขายโดยทั่วไปและบางที่ก็ขายอย่างเปิดเผย โดยเฉพาะในแหล่งที่มีการมั่วสุม การใช้สารเสพติดมักเป็นสาเหตุของการกระทำผิดอื่นๆ ด้วย คือเมื่อติดแล้วก็จะเกิดความต้องการ โดยต้องเพิ่มปริมาณขึ้นเรื่อยๆ ทำให้ต้องหาเงินมาซื้อ เมื่อหาไม่ได้ก็ต้องลักขโมย หรือกระทำผิดอย่างอื่นที่ร้ายแรงกว่า บางคนอาจผันตัวเองจากผู้เสพมาเป็นผู้ค้าด้วย

3. การดื่มสุรา/เครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ เป็นดัชนีที่แสดงให้เห็นถึงวัยรุ่นมักเลียนแบบผู้ใหญ่ บางคนยังยึดค่านิยมผิดๆ ว่า ถ้าไม่ดื่มเหล้าก็ไม่ใช่อีกผู้ชาย โดยทั่วไปเหล้าและเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์จึงเป็นที่นิยมในหมู่

วัยรุ่นที่ชอบเที่ยวกลางคืน ซึ่งเมื่อดื่มเข้าไปมาก ๆ จะทำให้ควบคุมสติไม่ได้ เป็นต้นเหตุของการกระทำผิด เช่น ทะเลาะวิวาท ทำร้ายร่างกาย กระทำผิดเกี่ยวกับเพศ

4. มีทัศนคติต่อต้านสังคม เป็นดัชนีที่แสดงให้เห็นว่าเมื่อบุคคลมีทัศนคติในเชิงต่อต้านสังคม จะส่งผลให้บุคคลนั้นแสดงพฤติกรรมที่ขัดต่อศีลธรรม ระเบียบปฏิบัติในสังคม อีกทั้งกฎหมาย โดยปราศจากความรู้สึกว่าได้กระทำความผิด เป็นการกระทำที่ขาดความรับผิดชอบ ไม่สามารถควบคุมความอยากของตนเองได้ และจะยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง ไม่สนใจความรู้สึกของบุคคลอื่น

5. ความคิดชั่ววูบ/การควบคุมตนเองต่ำ การทำอะไรด้วยความคิดชั่ววูบ อาจแปลได้ว่าบุคคลผู้นั้นทำไปโดยขาดสติสัมปชัญญะในการคิดไตร่ตรองถึงผลเสียที่จะเกิดตามมา ขณะเดียวกันยังขาดความอดทนต่อสิ่งยั่วสูง ขาดความรับผิดชอบ ขาดความสามารถในการหาเหตุผล นอกจากนั้นการที่บุคคลไม่มีจุดหมายปลายทางในการดำเนินชีวิต ก็จะทำให้การควบคุมตัวเองต่ำ เนื่องจากสิ่งเหล่านี้ถือเป็นตัวกำหนดภายในจิตใจของบุคคล

ดัชนีชี้วัดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนด้านครอบครัว

1. ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่กับลูกอยู่ในสภาพแย่ การที่ความสัมพันธ์ของคนในครอบครัวไม่ดี อาจทำให้เด็กรู้สึกว่าพ่อแม่ไม่รัก เป็นที่พึ่งไม่ได้ และไม่รู้สึกรู้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัว ความรู้สึกเหล่านี้อาจส่งผลให้เด็กเกลียดชังสังคมที่ตนอยู่อาศัย อยากทำร้ายและเป็นศัตรูกับคนอื่น ๆ ดังนั้น การให้ความรักความเอาใจใส่สามารถสร้างความสัมพันธ์

ที่ดีได้ จะทำให้เด็กมองสิ่งต่าง ๆ และผู้คนรอบข้างในแง่ดี เกิดความเชื่อมั่น และมองเห็นคุณค่าในตนเอง สามารถสร้างภูมิคุ้มกันไม่ให้ประพฤติดนินดียั่วยุ

2. พ่อแม่อารมณ์เกรี้ยวกราดหรือไร้ระเบียบ ขาดวินัย การรู้จักผิดชอบชั่วดี ต้องปลูกฝังด้วยการอบรมสั่งสอนให้เกิดความเข้าใจและตระหนัก จะทำให้เด็กรู้จักหักห้ามใจอะไรควรไม่ควร และรู้จักที่จะควบคุมอารมณ์ตนเอง สิ่งใดเป็นที่ต้องห้ามของสังคมก็ไม่กระทำ เช่น การทำร้ายต่อยตีผู้อื่น การทำลายสิ่งของเมื่อโกรธหรือบันดาลโทสะ เด็กควรได้รับการอบรมสั่งสอนให้ปฏิบัติตามขนบประเพณีของสังคม อีกทั้งรู้ระเบียบวินัย สิ่งเหล่านี้เป็นหน้าที่หลักของครอบครัวที่จะทำให้เด็กเติบโตเป็นคนดีในสังคมต่อไป

3. ปล่อยปละละเลย โดยทั่วไปพ่อแม่ต้องรับผิดชอบต่อการเจริญเติบโตของลูก โดยเฉพาะพื้นฐานในเรื่องกิจวัตรประจำวัน กิน นอน เล่น เป็นต้น การที่พ่อแม่ปล่อยปละละเลยไม่สนใจในกิจกรรมดังกล่าว ทำให้เด็กเกิดความรู้สึกว่าไม่ได้รับการตอบสนองในเรื่องดังกล่าวในบ้านอย่างเพียงพอ อาจเป็นสาเหตุให้เด็กออกไปแสวงหาสิ่งเหล่านั้นนอกบ้าน ทำให้เด็กต้องช่วยเหลือตัวเองซึ่งอาจทำด้วยวิธีที่ผิด เช่น ขโมยจากผู้อื่น หรือลักขโมย การที่พ่อแม่ไม่มีเวลาดูแลสอดส่องในพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในที่สุดอาจติดเป็นนิสัยได้

4. ขาดการอบรมสั่งสอนจากพ่อแม่ การอบรมสั่งสอนโดยหลักแล้วพ่อแม่จะเป็นสถาบันที่มีความสำคัญมากที่สุด ด้วยความใกล้ชิด ความผูกพันในครอบครัวทำให้เด็กจะเชื่อฟังพ่อแม่มากที่สุด หากพ่อแม่ไม่สนใจที่จะให้การอบรมสั่งสอนแล้วเด็กย่อมไม่เห็นความสำคัญ

ของพฤติกรรม เลือกที่จะไปเข้ากลุ่มเพื่อนและมีพฤติกรรมที่ไม่ดี

5. พ่อแม่ใช้สารเสพติด หากในครอบครัวมีตัวอย่างที่ไม่ดี ทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้ได้ทั้งโดยทางตรงและทางอ้อม ก่อให้เกิดทัศนคติ ค่านิยม และแบบแผนความประพฤติที่ไม่ดี เช่น ทัศนคติเกี่ยวกับยาเสพติด หากพ่อแม่ใช้ยาแล้วห้ามไม่ให้ลูกใช้ก็จะเป็นไปได้ยาก เนื่องจากเด็กอาจเห็นว่าการใช้สารเสพติดเป็นสิ่งที่ถูกต้อง และความประพฤติที่ไม่เหมาะสมนี้อาจนำไปสู่การกระทำผิดในที่สุด

ดัชนีชี้วัดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนด้านกลุ่มเพื่อน/โรงเรียน

1. การคบเพื่อนเกร ถ้าคบหาอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่ไม่ดี ก็จะทำให้มีพฤติกรรมที่ไม่ดีตามไปด้วย จากการถูกชักนำไปในทางที่ไม่ดี เพราะวัยรุ่นจะมีความภักดีต่อกลุ่ม ทำให้เกิดการเลียนแบบพฤติกรรมในกลุ่มที่ใกล้ชิดสนิทสนมกัน

2. เป็นสมาชิกกลุ่มแก๊งค์ มักเป็นเด็กที่หนีออกจากบ้านหรือออกจากระบบโรงเรียน จากนั้นมาจับกลุ่มมั่วสุมกับเด็กที่เจอปัญหาแบบเดียวกัน แหล่งที่มั่วสุมมักจะเป็นตามท้องถนนหรือแหล่งเสื่อมโทรม ซึ่งเต็มไปด้วยยาเสพติด โสเภณี แก๊งอาชญากรรม ซึ่งอาชญากรอาชีพทั้งหลายมักจะรวมอยู่ด้วยกัน มีการถ่ายทอดค่านิยม เทคนิค และทัศนคติในการกระทำผิด เด็กก็จะเริ่มเรียนรู้พฤติกรรม และสามารถกระทำผิดเองได้ มีการยกย่องกันในกลุ่มแก๊งค์ว่าผู้กระทำผิดเป็นคนเก่ง

3. ขอบหลบหนีเรียน การที่เด็กหนีเรียนเนื่องจากไม่สนใจในการเรียน ซึ่งจะทำให้เกิดความล้มเหลวในการเรียน ทั้งนี้เนื่องจาก

หลายสาเหตุ เช่น หันไปสนใจสิ่งแวดล้อมภายนอก เช่น ดิเดเกมส์ ดิเดยาเสพติด

4. กลุ่มเพื่อนใช้สารเสพติด หากเด็กหรือเยาวชนคบกับกลุ่มเพื่อนที่ใช้สารเสพติดอยู่แล้ว โอกาสที่จะทดลองเป็นไปได้น่ามาก เนื่องจากการอยู่ในกลุ่มเดียวกันก็มักทำเช่นเดียวกัน บางคนอาจคิดว่าครั้งเดียวคงไม่ติด ทำให้ต้องลองของใหม่อยู่เสมอ

5. ถูกให้ออกจากโรงเรียนกลางคัน เมื่อเด็กหรือเยาวชนถูกออกจากระบบของโรงเรียนจะทำให้เด็กไม่ถูกควบคุมให้อยู่ในระเบียบวินัย กิจกรรมที่สร้างสรรค์ในด้านต่าง ๆ ก็ไม่ได้เข้าร่วม เด็กที่ออกจากโรงเรียนกลางคัน ในขณะที่เพื่อน ๆ เรียนกันอยู่นั้น มักจะเป็นเด็กที่กระทำผิดร้ายแรงถึงขั้นถูกให้ออก เมื่อออกไปได้เจอกับเพื่อนใหม่ซึ่งไม่ได้เรียนต่อหรือต้องออกจากโรงเรียนกลางคันเช่นเดียวกัน อาจรวมกลุ่มกันทำในสิ่งที่ผิดได้

ดัชนีชี้วัดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนด้านสังคมสิ่งแวดล้อมที่อยู่อาศัย

1. อยู่ในชุมชนไร้ระเบียบ เป็นสภาพของชุมชนที่ทำอะไรตามความต้องการของตัวเองโดยไม่คำนึงว่าสิ่งนั้นจะผิดกฎหมายหรือไม่ เช่น มีสภาพของการฉกชิงวิ่งราว ลักขโมย ซึ่งมีให้เห็นกันโดยทั่วไปในชุมชน หากเด็กอยู่ในสภาพชุมชนไร้ระเบียบเช่นนี้ อาจมีส่วนสนับสนุนให้เกิดการกระทำผิดขึ้นได้

2. สภาพชุมชนที่มีอาชญากรรม ยาเสพติด สภาพชุมชนในลักษณะนี้ทำให้เด็กตกอยู่ในสภาพแวดล้อมที่เต็มไปด้วยมิฉาชีพ ได้เห็นตัวอย่างในการประกอบอาชญากรรมบ่อย ๆ จนเป็นความเคยชิน จนในที่สุดก็เอาเป็น

แบบอย่างจงใจให้กระทำผิด

3. ดิดเกมส์ ดิดอินเตอร์เน็ต ปัจจุบันเทคโนโลยีสมัยใหม่มีส่วนเข้ามาเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมของเด็กและเยาวชนเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะเกมส์และอินเตอร์เน็ต การเข้าถึงเว็บไซต์ที่ไม่เหมาะสมโดยขาดการได้รับคำแนะนำที่ถูกต้องจากผู้ใหญ่และขาดการดูแลจะทำให้เด็กเกิดความหลงผิด นอกจากนี้ การดิดเกมส์ของเด็กยังเป็นพฤติกรรมที่เสี่ยงที่จะนำไปสู่การเล่นการพนัน ไม่เรียนหนังสือ ไม่อ่านหนังสือ ทำให้พฤติกรรมของเด็กไม่ได้ถูกสอนไปในทางที่ถูกต้อง

4. สิ่งแวดล้อมที่อยู่อาศัยเป็นแหล่งมั่วสุม ปัจจุบันแหล่งมั่วสุมของเด็กแทรกซึมไปในชุมชนต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ร้านเกมส์ อินเตอร์เน็ต เปรียบเหมือนบ้านหลังที่สองของเด็กที่ดิดและต้องเข้าไปเล่นทุกวัน ส่งผลให้ในชุมชนมีปัญหาการลักขโมย เนื่องจากเด็กต้องการเงินเพื่อไปเล่นต่อ นอกจากนั้นยังมีสถานบันเทิง ซึ่งเป็นสถานที่ที่เสี่ยงต่อการแพร่กระจายของยาเสพติด และเป็นที่พักมั่วสุมของเด็กและเยาวชนซึ่งอาจนำไปสู่ปัญหาอาชญากรรม และความไม่สงบเรียบร้อยของชุมชน

5. การเลียนแบบสื่อ ปัจจุบันสื่อต่างๆ มีผลต่อพฤติกรรมของเด็กมากขึ้น จากการนำเสนอของสื่อในด้านพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม โดยเฉพาะโทรทัศน์ ซึ่งเด็กส่วนมากจะดูโทรทัศน์แล้วเลียนแบบพฤติกรรมหากเด็กไม่ได้รับคำแนะนำที่เหมาะสมจากผู้ใหญ่หรือผู้ปกครองที่ถูกต้องแล้วอาจทำให้เด็กไม่สามารถแยกแยะพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมได้ สอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม โดยเด็กจะค่อยๆ เรียนรู้พฤติกรรมจากการที่สื่อได้นำเสนอ

■ ข้อเสนอแนะที่ได้จากการศึกษา (Recommendation)

1. จากการศึกษาพบว่า พฤติกรรมเสี่ยงต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน**ด้านตนเอง** เด็กและเยาวชนที่มีพฤติกรรมร่วมกันโดยมีพฤติกรรมหายาบคาย ก้าวร้าว มีการใช้สารเสพติด ดื่มสุราหรือเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ มีทัศนคติต่อต้านสังคมและมีการควบคุมตนเองต่ำ เป็นเด็กและเยาวชนที่มีพฤติกรรมเสี่ยงมากที่สุด ดังนั้นหากผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องหรือใกล้ชิดกับเด็กและเยาวชนที่มีพฤติกรรมดังกล่าว หากพบเด็กที่มีพฤติกรรมในลักษณะนี้ ต้องมีการเข้าให้การดูแลเป็นกรณีพิเศษ เฝ้าระวัง และสังเกตพฤติกรรมโดยรวม เพื่อเป็นการป้องกันไม่ให้เด็กและเยาวชนกระทำความผิด

2. จากการศึกษาพบว่า พฤติกรรมเสี่ยงต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน**ด้านครอบครัว** เด็กอยู่ในครอบครัวที่มีพฤติกรรมที่มีลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่กับลูกอยู่ในสภาพย่ำแย่ พ่อแม่มีอารมณ์เกรี้ยวกราดหรือไร้ระเบียบขาดวินัย ปล่อยปละละเลย ขาดการอบรมสั่งสอนจากพ่อแม่ และพ่อแม่ใช้สารเสพติดเป็นเด็กที่มีพฤติกรรมเสี่ยงมากที่สุด การแก้ปัญหาในครอบครัวควรมีการพัฒนาความสัมพันธ์ในครอบครัว อาทิเช่น การจัดอบรมเพื่อให้เกิดสัมพันธ์ภาพที่ดีในครอบครัว

3. จากการศึกษาพบว่า พฤติกรรมเสี่ยงต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน**ด้านกลุ่มเพื่อน/โรงเรียน** เด็กและเยาวชนที่มีพฤติกรรมคบเพื่อนเกเร เป็นสมาชิกในกลุ่มแก๊งค์ ชอบหลบหนีเรียน กลุ่มเพื่อนใช้สารเสพติดและ

ถูกให้ออกจากโรงเรียนกลางคัน เป็นเด็กที่มีพฤติกรรมเสี่ยงมากที่สุด จะเห็นได้ว่าพฤติกรรมที่เกี่ยวกับกลุ่มเพื่อนและโรงเรียนนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง อาทิเช่น โรงเรียน ครูอาจารย์ สามารถป้องกันและแก้ไขได้โดยอาศัยความร่วมมือและความช่วยเหลือจากครูอาจารย์ในการให้การสั่งสอนอบรม ให้เด็กและเยาวชนมีแบบอย่างหรือตัวอย่างที่ดี มีความคิดและมีพฤติกรรมในทางที่ถูกต้อง มีการสอดส่องพฤติกรรมของเด็กและเยาวชน โดยนำดัชนีที่ได้ไปใช้ในการเฝ้าระวังและสังเกตพฤติกรรมของเด็กและเยาวชน

4. จากการศึกษาพบว่า พฤติกรรมเสี่ยงต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนด้าน **สังคม สิ่งแวดล้อม ที่อยู่อาศัย** จะประกอบด้วย อาศัยอยู่ในชุมชนไร้ระเบียบ สภาพชุมชนที่มีอาชญากรรม ยาเสพติด ติดเกมส์ ติดอินเทอร์เน็ต สิ่งแวดล้อมที่อยู่อาศัยเป็นแหล่งมั่วสุมและการเลียนแบบสื่อ โดยเด็กที่มีพฤติกรรมเหล่านี้จะเป็นเด็กที่มีพฤติกรรมเสี่ยงมากที่สุด การแก้ปัญหาในด้านสังคมสิ่งแวดล้อมที่อยู่อาศัยต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกคนที่อาศัยอยู่ในชุมชน ผู้นำชุมชน และเจ้าหน้าที่ตำรวจในการให้ความร่วมมือและช่วยกันในการเฝ้าระวังพฤติกรรมของเด็กและเยาวชนที่อาศัยอยู่ในชุมชน ตำรวจคอยตรวจตรา สังเกตพฤติกรรมของเด็กที่เข้าข่ายมีพฤติกรรมเสี่ยงดังที่ผู้วิจัยได้นำเสนอ

5. ควรมีการนำข้อมูลที่ได้ไปใช้ประโยชน์ในการพัฒนาเครื่องมือชี้วัดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

■ ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป (Recommendation for Further Study)

1. ควรมีการศึกษาระณเฉพาะพฤติกรรม การกระทำผิด จะได้ทำการป้องกันในแต่ละด้าน เพื่อให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ๆ ขึ้นไป
2. ควรมีการศึกษาถึงพฤติกรรมเสี่ยงเพิ่มเติม เนื่องจากในรูปแบบของพฤติกรรมมีหลากหลายและอาจเพิ่มมากขึ้นในอนาคตได้ เพื่อให้เป็นแนวทางในการแก้ปัญหาของเด็กและเยาวชนต่อไป

■ บรรณานุกรม

ภาษาไทย

กิตติพงศ์ พัฒนพงศ์ (2533). พฤติกรรมเบี่ยงเบนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมปลายในเขตกรุงเทพมหานคร: การวิเคราะห์เชิงปริมาณทางสังคมจิตวิทยา. ปรินญาสังคมวิทยามหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

คัคณัมพร พูลสวัสดิ์ (2544). ปัจจัยทางสังคมและความสัมพันธ์ในครอบครัวกับการกระทำผิดของเยาวชนชาย : ศึกษาเฉพาะกรณีสถานพินิจและคุ้มครองเด็กบ้านกรูณาวิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐศาสตร์) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

จิตรภรณ์ จิตรธร (2551). การกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนในฐานะความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ ศึกษาเชิงทฤษฎีการควบคุมตนเอง

การควบคุมทางสังคมและการคบหาสมาคมที่แตกต่าง วิทยานิพนธ์ปริญญาสังคมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาอาชญาวิทยาและงานยุติธรรม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.

จิรพัฒน์ พรหมสิทธิการ (2543). ปัจจัยที่มีผลต่อการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษา: ศึกษากรณีเฉพาะในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐศาสตร์) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ณัฐภัทร์ เพ็ชรแก้ว (2549). การพัฒนาระบบนี้วัดสุขภาพของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาสุขศึกษา ภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ทศพร ศิริสัมพันธ์ (2551). เทคนิควิธีการวิเคราะห์นโยบาย. (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพมหานคร. สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ธันตถณ ตะพังพินิจการ (2549). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นชายในอำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต จิตวิทยาและการแนะแนว มหาวิทยาลัยศิลปากร.

นวลจันทร์ ทักชนัยกุล (2540). อาชญากรรมการป้องกัน: ควบคุม. กรุงเทพมหานคร: พรทิพย์การพิมพ์

บุญเพราะ แสงเทียน (2542). กฎหมายเกี่ยวกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

พนม เกตุมาน (2550). บทความเรื่อง พฤติกรรมเสี่ยงในวัยรุ่น. <http://www.psyclin.co.th>

เข้าถึงเมื่อวันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2551.

พัฒนา เผือกอ่ำ (2541). ปัจจัยทางด้านภูมิหลังทางสังคม/ปัจจัยทางด้านสภาพแวดล้อมทางสังคม/ปัจจัยทางด้านบุคลิกภาพและอารมณ์/การกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน/เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด วิทยานิพนธ์ปริญญาสังคมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาอาชญาวิทยาและงานยุติธรรม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.

พรชัย ชันดีและคณะ. (2543). “ทฤษฎีและงานวิจัยทางอาชญาวิทยา”. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ บริษัท บุ๊คเน็ต จำกัด.

มานิต มณีนิตย์ (2543). ปัจจัยทางสังคมกับการกระทำผิดคดีอาชญากรรมของผู้ต้องขังหญิง. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (สังคมวิทยาประยุกต์) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

วราพรรณ วงษ์จันทร์ (2547). การพัฒนาระบบนี้วัดสุขภาพของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาสุขศึกษา ภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วิชัย รูปขำดี และคณะ. งานวิจัยเรื่อง วิเคราะห์จากพฤติกรรมเสี่ยงของเด็กไทย. วารสารรวบรวมงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยงของเด็กและเยาวชน.

ศศพร ชามสกุลรุ่งโรจน์ (2550). เกมคอมพิวเตอร์กับความรุนแรงในเยาวชน ศึกษาในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6. วิทยานิพนธ์ปริญญาสังคมศาสตรมหาบัณฑิต (จริยศาสตร์ศึกษา) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.

ศิริพร จำปาทอง (2550). ปัจจัยในการกระทำผิดของเยาวชนหญิง: ศึกษาเฉพาะกรณี

สถานแรกรับและศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปราณี. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐศาสตร์) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สมาน ศรีโกศล (2545). การกระทำคามผิดของเยาวชน : ศึกษาเฉพาะคดีอุกฉกรรจ์. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐศาสตร์) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สุพรรณิ ประเสริฐทองกร (2546). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการหลบหนีของเด็กและเยาวชนจาก สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐศาสตร์) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สุภา โพธิ์ศรี (2547). ปัจจัยส่วนบุคคลและปัจจัยด้านครอบครัวที่มีผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. วิทยานิพนธ์คหกรรมศาสตรมหาบัณฑิต (การพัฒนาครอบครัวและสังคม) สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

สุรีย์ กาญจนวงศ์ และคณะ (2549). การศึกษาปัญหาที่เป็นสาเหตุการกระทำคามผิดของเด็กและเยาวชน คณะสังคมศาสตร์. รายงานการศึกษาวิจัย ศาลเยาวชนและครอบครัวกลางมหาวิทยาลัยมหิดล.

สุเอก จินธนทรัพย์ (2547). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความรุนแรงในการกระทำผิดกฎหมาย : ศึกษาเฉพาะกรณีเยาวชนที่กระทำผิดด้วยการจำหน่ายยาเสพติด. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐศาสตร์) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สุนันทา กาญจนพงศ์ (2540). ทำการศึกษาเปรียบเทียบ ลักษณะการอบรมเลี้ยงดู

สภาพครอบครัว และกลุ่มเพื่อน ระหว่างเยาวชนชายที่ได้และไม่ได้กระทำผิด จังหวัดสุราษฎร์ธานี. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (สาธารณสุขศาสตร์) สาขาวิชาอนามัยครอบครัว บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.

สุพรรณิ นอบน้อม (2542). พฤติกรรมเบี่ยงเบนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนนวมินทราชินูทิศ หอวัง นนทบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (พัฒนาสังคม) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สุดสงวน สุธีสงวน (2547). อาชญาวิทยาและงานสังคมสงเคราะห์. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ. โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

เสรีน ปุณณะหิตานนท์ (2523). การกระทำผิดในสังคม : สังคมวิทยาอาชญากรรมและพฤติกรรมเบี่ยงเบน. ภาควิชาสังคมวิทยาและมนุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. กรุงเทพมหานคร: เดอะบิสซิเนสเพรส จำกัด: 127

อัจฉรา ทองตัน (2536). การกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาสังคมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาอาชญาวิทยาและงานยุติธรรม บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยมหิดล.

อรรถสิทธิ์ ขึ้นสงวน และคณะ (2544). ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ อาญา ฉบับสมบูรณ์และความรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่ข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม การเช่าสังหาริมทรัพย์เพื่อพาณิชย์กรรมและอุตสาหกรรม. กรุงเทพฯ. อักษราพิพัฒน์.

อภิรเดช อินพุลใจ (2549). ปัจจัยที่ส่งผลต่อภาวะเสี่ยงในการออกกลางคันของนักเรียน

อาชีวศึกษา จังหวัดเชียงราย. วิทยานิพนธ์
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาสังคมศาสตร์
เพื่อการพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย.

อุษา รัตนภาสุร (2542). การกระทำผิดคดี
ยาเสพติดของเด็กและเยาวชนหญิง : ศึกษา
เฉพาะกรณีสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน
หญิง (บ้านปรางค์). วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลป-
ศาสตร มหาบัณฑิต (รัฐศาสตร์) บัณฑิต
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

เอมอัชฌา พงศ์พรรณภาณุ (2543). การ
ประยุกต์ใช้เทคนิคเดลฟายในการศึกษารูปแบบ
การนำเสนอข่าวเยาวชนของสถานีวิทยุโทรทัศน์
กองทัพบก (ช่อง 5). วิทยานิพนธ์ปริญญา
ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (เทคโนโลยีการศึกษา)
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ภาษาอังกฤษ

Journals

Craig A. Mason, et al. (1999).
"INTRODUCTION: Adolescent Risk
Behavior: Linking Theory and Action-A
Community Psychology Agenda" *American
Journal of Community Psychology*, Vol.
27, No. 2, 1999

Gail A. Wasserman, Kate Keenan,
Richard E. Tremblay, John D. Coie, Todd
I. Herrenkohl, Rolf Loeber, and David
Petechuk,(2003). "Risk and Protective
Factors of Child Delinquency" *Office of
Juvenile Justice and Delinquency
Prevention*. April 2003

Harith Swadi, (1999). "Individual risk
factor adolescent substance use". *Drug
and Alcohol Dependence* 55 (1999) 209-
224

Julia V. Overturf, Barbara Downs ,U.S
Census Bureau, (2003). "Adolescent
Behavior and Family Relationships." For
Present at the Meeting of the Population
Association of America, Minneapolis, MN,
May 1-3,2003

Mark Griffiths and Richard T.A. Wood,
(2000): "Risk Factor in Adolescence: The
Case of Gambling, Videogame Playing
and the Internet." *Journal of Gambling
Studies* Vol. 16, No 2/3, 2000

Michael Shader, (2003) *Risk Factor
for Delinquency : An Overview. Office of
Juvenile Justice and Delinquency
Prevention*. U.S. Department of Justice

Pernilla Johansson and Kimberly
Kempf-Leonard, (2003). *Gender and race
in juveniles' pathway to serious,violent
and chronic offending*.

Stephanie Verlinden, et al.(2000)
"Risk Factors in school shootings" *Clinical
Psychology Review*, Vol.20, No. 1, pp. 3-56,
2000.

